

SÜTŐ ENIKŐ

„MINDANNYIAN
AZ EGY RÉSZEI VAGYUNK...”

A 23. évfolyamában járó Sikeres Nők méltán elmondhat magáról érettséget, sikeres múltat, és számos nagyszerű mélyinterjút, olyan emberekkel, akikre Olvasóink mindig kíváncsiak. AKKOR ÉS MOST című rovatunkban visszatérünk időben is legkedvesebb interjú-alanyainkhoz, szembesítjük őket sok évvel ezelőtti énükkel, és kíváncsian várjuk válaszaikat a jelenkorukat firtató kérdésinkre.

Előbb ismerte meg az ország a hátát, mint az arcát. Több mint négy évtizeddel ezelőtt egy feltűnő, meglehetősen pikáns plakát jelent meg az ország különböző részein egy szőke, hosszú hajú lányról, akinek a reklámfotón az arca ugyan titokban maradt, ám meztelen hátát mindenki megcsodálhatta. Azokban az években ilyen fotómegoldás igencsak merésznek tűnt.

A kozmetikai cég, - amely már rég megszűnt – jó érzékkel találta ki, hogy piacra dobott új termékén ezzel a fotóval mindenkinek megakad a szeme és megjegyzi a szlogenjét is, miszerint „Fabulon a bőre őre.” A fotón látható lány inkognitója nem maradt sokáig titokban. Miután leérettségizett már semmi és senki nem tilthatta meg neki, hogy szembe nézzen rajongóival.

A szőke, tökéletes szépségű SÜTŐ ENIKŐ hamarosan az ország legnépszerűbb fotómodellje és manökenje lett. Egy évtizeden keresztül csillogott, villogott a kifutókon, fotói gyakran megjelentek a hazai és külföldi magazinokban, divatlapokban. Később *Enikő* megszerezte a jogi diplomát, ügyvédi irodát nyitott, manöken iskolájában tanította és tanítja a szép lányokat a manöken és fotómodell-mesterségre.

Akkor 2002/12

- **Szerinted annak idején te és a kolleganőid mitől voltak annyira népszerűek?**
- Kevesen voltunk. Mindenkinek külön karrier-története már ismert. Én abban voltam más, hogy nem akartam modell lenni. Engem gimnazista koromban többször megszólítottak, hogy vállalkaj fotózást. Anyukám szigorúan óvott attól, hogy valaha bekerüljek a modellek világába. Az előítéletek manapság is ismertek, de akkoriban ez fokozottabban volt a köztudatban. Nos, egyszer mégis kiválasztott Fenyő János fotós. Aki eljött hozzánk és megbeszélte a szüleimmel, hogy ne féltsenek, ez csak egy próbafelvétel lesz. Így történt a híres Fabulon reklámfotóm, amelynél a két tenyérral a falnak támaszkodva háttal állók trikó nélkül. Az akkori prűd felfogásnak ez más sok volt. Én ekkor 15 éves voltam és ezzel az egy fotóval egyszeriben ismert lettem és ez a fotó hozta egymás után a későbbi lehetőségeket. Anyukámék megbarátkoztak a gondolattal, hogy „mutogatom magam”, de számukra – nagyon okosan – ezzel együtt szorgalmazták a tanulást nálam. Így kitűnő érettségi után felvételiztem a jogi

egyetemre, ahová fel is vettek.

– **Az egyetemen tudták, hogy te modell vagy? Nem jelentett ez hátrányt vagy esetleg előnyt?**

– Fogalmuk sem volt róla, hogy mivel foglalkozom. Az egyetemi tanárok nem figyelték a divatújságokat. Annyira nem tudták, hogy ki vagyok, hogy egyszer például a vizsgáztató professzor *Sütő Endrének* szólított be. Arra gondoltam, hogy nagy baj nem lehet, ha már férfinak hisznek.

Szorgalmasan és precízen tanultam minden egyes vizsgámra, így végül is az egyetemet majdnem kitűnő eredménnyel fejeztem be.

– **Hogy értékelted közben a sikereidet? Például azt, hogy az „Év manökenje” lettél?**

– Néha azt éreztem, hogy ez egy álom, ami velem történik. Nem küzdöttem meg különösebben érte, és a siker az ölembé hullott. Meglepődtem, amikor megválasztottak az Év legjobbjának. Számomra az akkori siker a véletlenek sorozatát jelentette. Nem értékeltem túl nagyra. Elfogadtam a sikert. De az biztos, hogy a bemutatókon mindig pontosan megtettem, ami tőlem kértek, amit elvártak, soha nem késtem el a megbeszélte időpontokról, talán ezért kaptam ennyi elismerté és szeretetet.

– **Huszonevésen mi volt a célod?**

– A célt az életemben a jogi pálya jelentette azt, hogy megtaláljam a helyem, amiért annyit tanultam. Bíró akartam lenni, de felismertem, hogy ez nekem nem fog menni. Ügyvédi munkaközösségbe bekerülni nem tudtam, így elmentem dolgozni az OSZK-ba jogászként. Három évig dolgoztam ott. Majd ügyvédi munkámat szinte karitatív módon folytattam. Nagyon strapás, ideölő, fizikailag kimerítő a jogási munka. Én meg csak szenvedélyesen tudok dolgozni. Ha így nem megy, akkor abbahagyom. Így történt. De a sors kezébe vett. . .

– **Hiszelsz abban, hogy a sorsunkat valami irányítja?**

– Feltétlenül. A sors kegyes hozzám, ha egy kis csönd áll be az életembe – soha nem töröm meg nyugtalanul, hanem várok – előbb-utóbb valahonnan valami segítség érkezik. Ez mindig meg szokott történni. Amikor a jogi pályát kicsit szüneteltettem hihetetlen módon előkerültek Amerikából addig számunkra ismeretlen rokonok, akik visszajöttek Magyarországra üzleti ajánlattal és ezzel engem felkerestek. Így

kezdtünk egy kozmetikai vállalkozásba. Hát mi ez, ha nem csoda? Az tény, hogy a sorban bízni lehet.

– **Enikő, abban is hiszel, ha jó vagy az emberekhez, azt valamikor a jó Isten jövájra?**

– Ilyen eset nagyon sok volt az életemben. Én Istenhívó vagyok. Rájöttem, az életet el kell tudni viselni akár jó, akár rossz. Nincs mitől félni. De az élet ettől izgalmas.

– **Hagyod, hogy az energiák hassanak rád?**

– Rám minden hat. Érzékenyen reagálok mindenre. Nem szabad az energiákat megzavarni.

2010/2

– **Milyen alapelvek szerint éled az életed?**

– Minden rosszban megkeresem a jót! Lehet fókuszálni a korra, a gazdasági válságra, de nem mindegy, hogy milyen érzésekkel! *Nem érdemes aggódni olyan dolgokon, amik még nem következtek be*, mert 80 százalékuk teljesen elpocsékolt energia. Attól még szükséges, hogy óvatosak vagy előrelátóak legyünk. *Megpróbálok nem elítélni senki, és semmit, még magamat sem.* Mindenkinek joga van hibázni, és jogunkban áll változtatni is, de egyfajta önismerettel, önfelügyelettel érdemes tenni. Magunknak teszünk rosszat, ha ítélkezünk, és ez is egyfajta beszűkülés. Ahogy idősödünk, gyakran esünk abba a hibába, hogy másokat bírálunk, mert így emeljük be magunkat a megfelelő helyre a saját szemünkben. Holott az lenne a lényeg, hogy jobban figyeljünk befelé, saját magunkra. Nekem nincs gyereke, kínozhatnám a világ megítélése szerint, mégis igyekszem megtalálni a kompenzálást, egészséges és beteg gyerekek körében.

Nem hagyom magam belesavanyodni az életbe, összeszedem azokat a jó érzéseket, amire szükségem van, úgy, hogy adok, mert minél többet adunk, annál többet kapunk vissza. A nők nagy része csak a környezetéért él, úgymond áldozat, természetesen az ellentéte sem jó. Szerintem a mai kor jelszava a tudatosság.

– **Gondolom, sok emberrel könnyen találkoztál a mai napig, akik hozzá segítettek, hogy ilyenné válj, mint amilyen ma vagy. Kik voltak a legfontosabb iránymutatód az életeredben?**

– A szüleim, barátaim, szerelmeim és a lelki mestereim. De rájöttem, hogy amit tőlük tanultam ez csak egy recept, az ételt nekem kell megfőzni. A maga életét mindenki maga alakítja a maga ízlése szerint, a recept fontos, de az íze te rakod bele.

AKKOR ÉS MOST

Az emberek többnyire az éréseikkel és gondolataikkal azonosítják magukat, bár nekem meggyőződésem, hogy mi többek vagyunk ennél. Mindenkinél az életében változnak a prioritások. Amikor egyetemre jártam, arra törekedtem, hogy nagyon okos emberekkel vegyem körül magam, és én is nagyon okos legyek. Ma már a számítógépek világában az információ könnyebben elérhető, ezért számomra elvesztette a jelentőségét. Beszélünk értelmi fogyatékosokról, de nem foglalkozunk az érzelmi fogyatékosokkal, pedig ez a mai kornak egy nagyon komoly tünete. Szükséges az értelem, de ma túldimenzionált. Arra törekszem, hogy a környezetemben megnyissam az emberek szívét, ezáltal az én szívem is egyre jobban megnyílik. Hiszem azt is, hogy ami ma van a világban, azt is mi okoztuk, ezt is meg is lehetne változtatni.

– Szerinted mit kellene tennünk, mit tehetünk ma ezért?

- Például, nem azonosulunk azzal, ami körülöttünk zajlik. Azt veszem észre, aki derülátó és hisz a jövőben, annak jobban megy, és nincs válsághelyzet tudata. Akinek rossz érzései kapcsolódnak a pénzhez, nem valószínű, hogy lesz pénze. Jobb, ha elfogadom, hogy saját dolgaival mindenkinek magának kell elszámolnia, és nekem magammal kell foglalkozni. A pénz nem leglényegesebb, de fontos eszköz, ezért tiszteletre méltó dolog és helye van az életünkben. Számomra nélkülözhetetlen, hogy ne csak kapja, hanem folyamatosan adja is belőle. Ez a fajta személet a párkapcsolatra is igaz. Aki nagyon görcsösen akart párt, esetleg szidja a másikat, nem valószínű, hogy megtalálja az igazit.

2016/6

– Lehet tudni, hogy közel áll Önhöz a keleti filozófia és a buddhizmus.

- Közel áll, de csak kiindulópont a buddhizmus. Semmilyen izmussal nem bírok azonosulni. Rájöttem, hogy minden, ami nem mozog, hanem dogmatizálódott, már nem a *mostra* igaz. Természetesen vannak az irányzatnak alaptételei, melyek jó kiindulási pontok, de én egyre csak azt kerestem, hogy mi az egyetemes erkölcs. Hamvas fantasztikus, mert összehasonlította a legtöbb izmust, majd levonta a konklúziót: mindenki ugyanazt mondja, csak másképp. Valószínűleg ezt keres-

tem. Bár tisztában voltam, hogy egyetlen emberi elme nem képes tanulmányozni az összes létező vallást, mégis arra vágytam, hogy valaki vesse össze az esszenciális részeket – nem a történeti részt, hanem az üzeneteket – a természettudományos ismeretekkel meg a fontosabb felfedezésekkel. Hamvas is ugyanide lyukadt ki: képtelenség, hogy az egészet globálisan átlássuk. Hat évet éltem úgy, hogy alig mozdultam ki otthonról. A munkámat elvégeztem, volt egy jó párkapcsolatom. Mindez bázist adott, engedte, hogy totál befelé forduljak – én, a kifelé fordult! Rengeteget olvastam, próbáltam mindent begyömöszölni az agyamba, és egyszer csak, – mint egy turmixgépéből – kijött, hogy „figyelj, ne kifele keress, mert ott van benned!” Valahonnan máshonnan kell jönnie a tudásnak, nem kívül-

ről, nem az olvasmányélményekből. És akkor rájöttem, mi az, amit keresek, mi az univerzális morál. Tök egyszerű, mert ami univerzális, az ugye mindenkire szól, tehát nem lehet bonyolult, mert mindenkinek értenie kell. Egyébként lehet, hogy egyből meg lehetett volna találni – a nagymamánál. Ő mondogatta nekem: „Kislányom, mindig azt csináld mással, amit magaddal csinálnál.”

Vagyis minél érzékenyebbé válok másokra, annál finomabban tudom az alapszabályt alkalmazni, hogy csak azt tegyem mással, amit magammal is tennék.

– Nem tervezi, hogy könyvet írjon? Sokaknak jelentene útmutatást, akik esetleg eltévedtek.

- Akkor fogok könyvet írni, amikor hiteles leszek a magam számára. Akkor leszek hiteles, amikor így is élek.

Amíg elbukom nap mint nap, addig törekszem egy pont felé. Örülök, hogy legalább már látom, hol van a léc, amit szeretnék megugrani. Szerintem csak az írjon erről könyvet és csak az tartson erről előadást, aki meg is tudja ugrani a szintet.

– **Mit tesz annak érdekében, hogy elcsendesüljön?**

– Napi szinten csendben maradok, amit mások akár lustaságként is címkézhetnek. Ha a mai forgatagos időkben valakinek azt mondom, hogy nekem van másfél óráim, amikor csak ülök és csendben vagyok, nem érti. Megbetegednék, ha ez nem lenne, szükségem van az elcsendesülésre, zene se szóljon. A természet sokat segít, nem cserélném el a kertkapcsolatos lakásomat. Kint lógok a kertben, és jönnek a gondolataim. Hurrázom, mikor felvételiztettem a gyerekeket, és megkérdezem, hogy mi a kedvenc időtöltésük, mert igaz, sokan mondják a szokásos „gépezést”, viszont egyre több gyerek olyasmit felel, hogy csak ki szoktam állni a balkonunkra, nézni a fákat.

– **Étkezési szokásaira is kihat életfilozófiája? Talán ezzel függ össze, hogy bombaformában van, szuper vékony az alakja? Nem állom meg, hogy meg ne kérdezzem: minek köszönheti megjelenését? Vannak speciális szabályok, amiket betart? Vagy önmegtartóztató életet él?**

– Ha önmegtartóztató életet élnék, nagyon kövér lennék. Olyan a természetem, ha valamit megvonok magamtól, utána jutalmazás következik, és ez általában kétszer annyi mennyiséget jelent – biztos nagyon szerethetem magam (nevet). Életmódváltásomban főszerep jutott a mozgásnak, függő lettem.

Muszáj egy héten háromszor mozognom. Otthon, a nappaliban ugrálok a sztepp padon vagy bokszolok, vannak jó kis edzésprogramjaim, közben valami érdekes előadást hallgatok – mentálisan is edzem magam. A nőknek egy idő után a törzsük kezd vastagodni, a has, a csípő meg a comb szintén gyenge pontok. A legjobb karbantartó tényező az izzadás. Azt vettem észre, ha nem izzadok egy fél évig, akkor öregszem.

MOST

– **Ha ma állna modellt Fenyő Jánosnak megfordulna?**

– Nem állnék és nem fordulnék meg.

– **Elérte mára a huszonevesen kitűzött céljait?**

– Teljesen más céljaim voltak huszonevesen. Lényegi szinten már nem az vagyok. Azok a célok biztos megtörténtek. Úgy van az elengedés, hogy más dimenzióból indulnak a céljaim.

– **Változott e az elmúlt években az életvezetése, ideológiája?**

– Abszolút változott. Hónapról hónapra, évről évre és remélem, hogy napról napra.

– **Hogy áll a könyvíráshoz ma?**

– Ez számomra vízió marad, mert vannak olyan műfajok, mint a YouTube csatornám, ahol most indítom a Boldogság Minisztérium című műsoromat, ami abszolút átadja könnyedebb formában, vagy jobban az emberi életbe beépíthető módon azokat az információkat, amiket könyvben gondoltam átadni. Ezt például főzés közben is lehet hallgatni – asszonytársaimnak mondom-, de minden egyéb tevékenység során is hallgatható. Inkább így fejezem ki magam, mint írásban.

– **Mit gondol napjainkban a nők szerepe változott e jelentősen?**

– Szerintem drámaian változott, mert az élet minősége présben van és változnia kell. A maszkulin versenyszellemű, egymást eltipró világnak szerintem most vége. Egy tárgyilagos, de logikus, befogadó és egymásra sokkal jobban odafigyelő társadalmat vizionálok, ahol a példamutatás a nőké lesz. Ilyen szempontból – bátran kimondom – mi emelkedettebbek vagyunk, de ez nem azt jelenti, hogy különbek, hanem azt, hogy nekünk kell tanítani a férfi társainkat. Ebben a helyzetben most meg kell, hogy nyíljanak erre az új minőségre. Szerintem azok a női szerepek, ahol a nő az nő és nem férfi. Nem átminősül a nő férfivá, hanem gyakorolja a természet adta női szerepét. Ott igenis elő fog lépni ez a minőség és azok a nők össze fogják tudni tartani a kisebb közösségeket és átrendeződik magasabb struktúrába. Így történik meg a női vezetéssel az átalakulás; vagy megyünk a lecsóba, vagy megugorjuk ezt. Nem kívánok a világnak egy nagyobb drámát.

– **Fontosnak érzi, hogy álljon Ön mögött, vagy mellett egy sikeres férfi?**

– Szerintem ennyi idős korban már az embernek fel kell fognia, hogy ő egy egyén. Nem úgy értendő a feleség, hogy én is vagyok egy fél, és te is vagy egy fél és így vagyunk egy egész – ez az én filozófiám-, hanem úgy gondolom, hogy ennyi idős korban már van két egész, akik

élvezik egymás társaságát. Ez a korommal függ össze, ezt már megengedhetem magamnak gondolatilag is. Persze, az nagyon fontos és boldogító tényező, hogy az ember mellett van férfi, aki mellett szárnyalhat, de számomra a siker inkább azt jelenti, hogy ő is tudja élni az ő minőségi életét. Sokkal fontosabb nekem az ő sikere szempontjából is, hogy mennyire érzékeny másokkal szemben és mennyire engedi be az én minőségemet. Így egészítjük ki egymást.

– **Mit érez, mit tekint a legnagyobb sikerének?**

– Az, hogyha sikerül minden nap jó emberré válnom. Befejele gyakorlást meg tudom oldani bizonyos élethelyzetben. Amikor az ember eldönti, hogy amikor ismétlődik egy nehéz élethelyzet és megy fel a pumpa, akkor is nyugodt és kiegyensúlyozott tudjon maradni, az adott helyzetet át tudom alakítani cél, hogy ebben az átalakulásban ki tudjak tartani erőben és elképzelésben.

– **Hova tovább kedves Enikő?**

– Jelenleg most nem tudok elvonatkoztatni ettől a helyzettől, amiben most közösen együtt vagyunk. Ez lehetőséget nyújt egy nagyobb átformálódásra. Most ez az utam efelé tartok. Ugyanúgy a végételenbe megy és megenged új dimenziókat felfedeztetni, mindhogya elindulnék egy időutazásra kifele az Univerzumba. Ez az irány most nekem. Nagy család vagyunk az egész országban, az egész világban, ha ezt felismerjük és képesek vagyunk együttműködni hihetetlen erők képesek felszabadulni, sok erőt veszítünk egymás bírálatával lekicsinylésével, azokkal a dolgokkal, amihez nincs közünk és nem is látjuk az összefüggéseket, miközben mindenki csak azt teszi, amire pillanatnyilag képes. Mindannyiunknak egy dolga van azt keresni a másikkban, hogyan tudnék segíteni rajta. Néha ehhez elég egy mosoly, biztatás, jó szó. Gyakran a legvadabb ellenségeink szorulnak mentálisan a legnagyobb segítségre. Nagyvonalúságra szükség van, mert ez lesz a túlélés egyik fontos eszköze és tudomásul kell venni, hogy ez még nem mindenki-ben van meg, de tanítható mindenki; fiatal, öreg, mert mindannyian az EGY részei vagyunk, így leszünk újra egység és nem kétség részei.

– Szerk.–

Fotó: Sütő Enikő albumából
Fördös Gábor